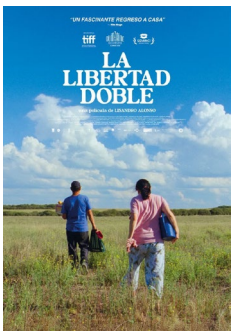
C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat

Segueix-nos a:

La libertad doble

Direcció i guió: Lisandro Alonso **País:** Xile **Durada:** 100 min **Any:** 2026 **Gènere:** Documental segons l'ICAA **Interpretació:** Misael Saavedra i Catalina Saavedra **Música:** Peter Rosenthal **Fotografia:** Cobi Migliora **Distribuïdora:** L'Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 27/11/2026
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

En Misael viu com a llenyataire independent al bosc, gaudint de la seva llibertat solitària. Quan ha de cuidar la seva germana gran, la seva pacífica existència fa un tomb i els fonaments d'una vida acuradament construïda comencen a enfonsar-se. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/05/2026 - CANES 2026: Lisandro Alonso signa un benvingut retorn al territori de la seva pel·lícula pionera* La libertad*, seguint la vida del mateix llenyataire de les Pampes 25 anys després

El director argentí **Lisandro Alonso** torna als orígens de la seva carrera —i, en certa manera, a la font de l'anomenat moviment de l'*slow cinema*– amb ***La libertad doble***, una seqüela tardana de *La libertad*. Han passat 25 anys i tornem a trobar en Misael (**Misael Saavedra**, interpretant una versió lliure de si mateix) exactament com el vam deixar: sobrevivint en una vida espartana de treball manual autodirigit, talant arbres, tractant la fusta i gaudint d'un lleu sentit de comunitat amb els comerciants a qui abasteix. Tanmateix, aviat descobrim que aquesta pel·lícula és molt diferent de la seva predecessora, ja que en Misael ha d'afrontar una emergència que implica la seva germana, amb un trastorn mental sever (l'eminent actriu xilena **Catalina Saavedra**, que no té cap parentiu amb ell). Més enllà de les referències a la seva obra anterior, Alonso incorpora ensenyaments i elements de tots els seus llargmetratges fins avui, i dona com a resultat una pel·lícula característicament inquietant i poderosa que s'ha estrenat a la Quinzena dels Cineastes del Festival de Canes.

Igual que a *Liberté*, d'Albert Serra —una pel·lícula molt diferent, encara que nascuda d'un esperit artístic afí—, Alonso convida l'espectador a reflexionar sobre el que realment significa aquest terme i sobre com es pot encarnar a la pantalla. Es tracta d'una pregunta enganyosament senzilla: l'aïllament absolut d'en Misael a la Pampa i la seva autosuficiència es poden interpretar com a miopia o com a utopia, mentre ell decideix el ritme mateix de la seva vida i assumeix tota la responsabilitat de la seva independència econòmica. El concepte també és autoreflexiu: Alonso es mostra igualment lliure de les imposicions del seu propi medi, observant el minuciós treball artesanal d'en Misael d'una manera tan austera com visualment hipnòtica.

En pel·lícules posteriors com *Los muertos* i *Liverpool*, Alonso va capturar de manera hipnòtica un sentit més ambulant del moviment, unint el temps cinematogràfic al desplaçament en temps real dels seus personatges. En canvi, ***La libertad doble*** avança cap a una confrontació amb la responsabilitat: a la Micaela li donaran l'alta d'un psiquiàtric proper —tenia tendència a emborratxar-se i escapar-se temporalment— mentre el país travessa polítiques d'austeritat estatal (una referència evident a l'era de Milei a l'Argentina), per la qual cosa els seus familiars més propers s'han de fer càrrec de cuidar-la a casa, encara que la medicació antipsicòtica continuarà sent proporcionada per les autoritats. Així, en Misael i la desorientada —encara que sempre atenta— Micaela han d'aprendre a conviure, i la pel·lícula d'Alonso es converteix en un experiment sobre si les seves nocions de llibertat respectives poden arribar a ser compatibles i, previsiblement, en l'amarga constatació que probablement no ho siguin.

La Micaela sembla permanentment estimulada pel seu entorn, especialment pels ocells i per la textura de les branques que acaricia, com si amaguessin algun significat espiritual latent. En contrast, la "llibertat" d'en Misael també ha servit d'excusa per no preocupar-se pels altres i per mostrar-se indiferent davant les necessitats més complexes d'altres persones. L'atmosfera és alhora prelapsària i postapocalíptica, i la llunyania respecte a la vida social i quotidiana que la majoria coneixem es fa molt palpable; els nombrosos animals que apareixen —el més memorable, un xai negre d'aspecte malenconiós que s'ha separat del ramat— semblen molt més en harmonia amb aquest paisatge pla i pedregós. Al començament de mil·lenni, *La libertad* i *Los muertos* semblaven per a alguns una mena de desafiament radical a les convencions cinematogràfiques; ***La libertad doble*** difícilment pot resultar igual d'estranya avui dia, però la seva eloqüència, paciència i maduresa són humilment impressionants quan es comparen amb moltes pel·lícules contemporànies d'autor.

David Katz – cineuropa.org